

૧૮૮૧, ૩૧

ચંડિકાનો મરખો

દિવાલમાંથી જાણુ નળીનતો સાર કદાવી રમ્મોડ.

રચનાર.

જીવનરાજના પંડ્યા ખાતીરામ મંજારામ.

જાતે નાગ.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

દયાસ કર મયાસકર. છુણાવાડા.

અને

મૂગનલાલ પુરષોત્તમ ફોટોગ્રાફર

કમરુપ ૦૮.

આપતી બીજી

પ્રત ૧૦૦૦

—મિત્રમંડળ મુદ્રાલયમાં મુદ્રાંકિત કર્યો

સન ૧૯૦૦

માવળ ૧૬૫૬

(સર્વ હક સ્વાધિન)

કૌમિત ૩૦-૨-૦

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજરાતી કાપીરાઝિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૫

વર્ગાંક ૧૨૫

પુસ્તકનું નામ ચંડિકાનો ગાર્જા

વિષય પ૨૪૩ : ૪૬૭

ચંડિકાનો ગરબો.

ચંડિકામાંથી ગણુ ચરીત્રનો સાર કહાડી રચ્યોછે.

રચનાર.

લુણાવાડાના પંડ્યા મોતીરામ મંછારામ.

જાને નાગર.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

દયાસંકર મયાસંકર. લુણાવાડા.

અને

મગનલાલ પુરષોત્તમ ફોટોગ્રાફર

કપડવજ.

આવૃત્તી બીજી.

પ્રત ૧૦૦૦

કપડવજ-મિત્રમંડળ મુદ્રાલયમાં મુદ્રાંકિત કર્યો.

સન ૧૯૦૦

સવત ૧૯૫૬

(સર્વ હક સ્વાધિન)

કૌમત ૩૦-૨-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ સંગ્રહ
૨૫

પ ૨૪.૩.૬૨૭

ચંડીકાનો ગરબો

તમે મળેને અમેમાત, આરાસુરરાણી.
 પ્રથમ ગણપતિને પામે લાશુ, સમર. સરસ્વતિમાત
 ચંડીકાનો ગરબો ગાજી, વરણુ અંબામાત. આરા
 આદ્ય ભવાની અંબારાણી, યાદ ભોવનમાં જાણી
 દેવતા સરવે સ્તુતિ કરેછે, તુ જાણી રૂદ્રાણી. આર
 આદ્ય મહાકાળીનુ રૂપધરીને, મધુકૈટભને માર્યારે;
 જ્ઞા વિન્નુ બય પામ્યા ત્યાં, અંબા તેં ઉગાર્યા. આરા
 મહિષાસુર મહામોટો જાળીઆ, દેવતા સાથે લડીઓરે,
 મો વરસસુધી જીત કરીને, ઈંદ્રાસનપર ચડીઓ. આરા
 દસદિશાનુ રાજ્ય કરે ત્યાં, સ્વર્ગતણુ વૈમાનરે;
 ઈંદ્રતણુ ઈંદ્રાસન લેધને, કરનો ઘણું અભિમાન. આરા
 જ્ઞા ઈંદ્ર સો દેવ મળીને, વૈકુઠ મધ્યે જાયરે,
 વિન્નુ આગળ સ્તુતિ કરી ત્યાં, સરવે ક્રોધે બરાય. આરા
 ક્રોધચક્રી ત્યાં જ્ઞાણી પ્રગટી, અતુલ્ય તેજ વિશાળરે,
 તે તેજમાં એક નારી ઉભી, સુંદીર રૂપરસાળ. આરા
 મહા લક્ષ્મી ત્યાં પ્રગટ થયાં તે, દેવતા સરવે જોયરે,
 કરજોડીને સનમુખ ઉભા, પ્રાક્રમ તેવું જોય. આરા
 દેવતાએ સર્વ આયુદ્ધ આપ્યાં, પોતપોતાથી બીજરે,
 મોટા સાદે હાસ્ય કરીને, દેવતા જીપર રીજ્યાં. આરા
 તેના સાદથી જાણ્ય થયુ ત્યાં, મહિષા સુર ત્રાકાળરે,
 તેના જીપર લડ્યા ચાક્યો, કોટી સેન્ય વિશાળ. આરા
 દેવી સાથે યુદ્ધ કરે ત્યાં, મહિષાસુર મહાજાળીઓરે.
 અનેક ચરિત્ર અસુર કરીને, દેવી સાથે લડીઓ. આરા
 દેવીએ તેવું સુસ્તક કાપ્યું, પાડ્યો પૃથ્વીમાંસરે,
 દેવતા સરવે જોજો કરતા, પુણ્ય વરસાદમાં ત્યાંય. આરા

દેવતાની સહુ દેવ ગણીને, સ્તુતિ કરે અપારરે,
 દેવતાને વરદાન આપવા, બોલ્યાં મુખગ્રન્થકાર. આશા ૦ ૧૩
 જગારે તમને કુખ પડે ત્યારે, સમરતા થઇશુ સહાયરે,
 એવું કહી અતરધ્યાન પામ્યા, દેવીએ નંનાય આશા ૦ ૧૪
 ત્રીજી ચરિત્ર અળાવુ કહ્યું, સાબળજી સહુ કોકરે,
 શુભની શુભજે દૈત્યને માર્યા, સુખતાં નાસેશોક આશા ૦ ૧૫
 ભદ્રા સરસ્વતિ પ્રગટ થઇને, પ્રાક્રમ કર્યુ અપારરે,
 ત્રીજી અરિત કહેવાયજ, તેનો સહોમે વિસ્તાર. આશા ૦ ૧૬
 ત્રણે લોકનું રાજકરેલા, શુભની સુખબેભાષરે,
 દેવતાના સહુ હોમ મુકાબા, ફેરવીછે દવામ. આશા ૦ ૧૭
 જે કોઇ જગમાં હોમ કરે તેના, જગન તમો ને બગરે,
 તારા હમારું લેખને કરમે, દેવતાનો નહીં લાગ. આશા ૦ ૧૮
 મહા મોટા અભિમાને ગડીઆ, સુવસરખો નહીં કાયરે,
 હમ દીશમાં રાજ પોતાનું, મગ્ગ રાખો હોય આશા ૦ ૧૯
 અંદ્ર લોકને વાચુ કહીએ, જમપુરી પારનારરે,
 એ સરવેને વશકરીને, જાગવતો અધિકાર. આશા ૦ ૨૦
 દેવતા નામ રથાનક મુઠી, ગયા પ્રજાની પાસરે,
 દુષ્ટ દૈત્યે મારીકાયા, ચછગયા નિરાશ આશા ૦ ૨૧
 મહાકુખ પડીયુ દેવતાને, હિમાચળમા બચરે,
 અન્નાઅન્ય સહુ વાતકરેછે, કરશે કોણ મહાય. આશા ૦ ૨૨
 દેવીએ વરદાન આપ્યું, દુઃખ પડે જ્યાં તમનેરે,
 તે વેળાએ લાગર થઇશું, સભાળજી ત્યારે હમને આશા ૦ ૨૩
 એવું વિચારી હિમાચળમાં, બેઠા સરવે દેવરે,
 કહ્યું મળીને મનાયાની, સ્તુતિ કરે તતમેવ આશા ૦ ૨૪
 નમો દેવીનું મનાયાને, તુ સિવા સુખની દાતારે,
 દેવતાની તુ મારી દેવી, સરવે જગતની ધાતા.

કરજો નમીએ ૦ ૨૫

માની સ્તુતિ કરે સહુદેવ,
 માવરે આપે તતમેવ,

કરજો નમીએ
 કરજો નમીએ

આહ એક રૂપે એ તેજ મા તાડ, મન્નેને શુભલાદે,

કલ્યાણ કરી ર્થ જમળને, સીદ્ધિ આપે સગામ. કર ૦ ૨૬

આહ વશિષ્ઠ રૂપે સરવે શોભે, હંમેશું વિદ્યાતરે,

કૃષ્ણા ધુમા નામે અરે, વ્યાપકે તુ માત કર ૦ ૨૭

જેદે સરવે પ્રાણીયા, વિનુ માયા કદીએરે,

સરવે ભૂતમા નૃત્ય રાજે તેને, નમોનામી ર્થેએ કર ૦ ૨૮

આહ પુરુષ રૂપે નીકા રૂપે, મળ્ય ત મ કોવાયર,

છાયા વાગત આજ્યા કાનત, હંમેશ રૂપે માય કર ૦ ૨૯

સરોગતી કોપેશુર, તુમળ અવે મમિએરે,

શાન્તિ રાને મંદારપતુ, કરી રૂપ રમિઓ કર ૦ ૩૦

આહ કની રૂપે કવી રૂપે, મુનિ જે કલ્યાણે,

હયાત મે મલેખ કવીએ, ત્વંતર જોવાય કર ૦ ૩૧

જેદે સરવે પ્રાણીયા, આતમ તાડ રૂપે,

કલ્યાણા આતમતિ કવીએ, જેની તાડ રૂપે કર ૦ ૩૨

દેવે પર્વે સ્તુતિ કવીતી, કરી કવીતી મંદારે,

તો ર્થે તમે મદાય કરને, આપે વરના દેવા કર ૦ ૩૩

આહ આતમી ટાંગે માતા, કરી દેવતા માગે,

તમને સનરે દુ પાને પાને, પુને સજીતી આગ કર ૦ ૩૪

એ પ્રમાણે દેવા મરને, સ્તુતિ કરી આતરે,

કરજોને સરવે જિયા, નમતા યાગ તાર આગ ૦ ૩૫

ત્યારે પર્વતમાની જેની નિરજ્યા, પારવ તાકે માગે,

મંગાજમા નદાવાકાંટે, બહતનું કરવા રૂપે આગ ૦ ૩૬

સનમુખ આતી જોવા વાણી, આગાટે તમે આત્મારે,

દુઃખ તમારું જરો સરવે, દેવે તમને તાજ્યા આરા ૦ ૩૭

આજે સ્તુતિ તમે કરીએ, શુભની શુભને આગાટે,

દેવતા આતી સરવે જમળને, પ્રમદ થમદુ તાજ્યા આરા ૦ ૩૮

એવું કવીને તેણે રૂપે ત્યા, આરવતી મમલરે,

તેના તેજની દેવા પ્રમદયા, સોના સરખી કાયા આરા ૦ ૩૯

શામ રૂપે થયાં પાર્વતી, કાલિકા ધર્મ નામરે,
 દિમાચળ આશ્રમમાં બેઠાં, ભક્તનુ કરવા કામ. આરા ૦ ૪૦
 તેજ થકી જે દેવી પ્રગટયાં, અખીકાણે નામરે,
 રૂપ અલોકિક શૈભાસારી, ક્રોડી સૂરજ તેહામ. આરા ૦ ૪૧
 શુભની શુભના ચાકર કહીએ, ચંદ્રમંડ બેભ ધરે,
 પૃથ્વી ગ્રામ ફરતે ફરતે, દીવી અગ્ની સવાધ. આરા ૦ ૪૨
 શુભની શુભના આગળ જઈને, પાત કરે અતિ પ્રીતરે,
 મહારાજ તમને એક કહુ છુ, માનવે દીવી આરા ૦ ૪૩
 દિમાચળ પરવતના કોપર, અસ્ત્રી એક રતનરે,
 ક્રોધક આતીતેત્તારહીએ, નથી તુ તેનું જાતન આરા ૦ ૪૪
 તેના મરખુ રૂપ નથી ક્યાંલી ત્રણ લોકમાં એકરે,
 તતમાં વિચારી ગંદાર નારી, લાવો કરી વિવેક આરા ૦ ૪૫
 અસ્ત્રી રતન રૂપેજી હી, દસ દીગાઓ જોભરે,
 એક રૂપ નથી કપાલ નીડું, સૂરજ સરખી જે મે આરા ૦ ૪૬
 તે અસ્ત્રીને લાવવી જોઈએ, સરવે રતનનુ નાકરે,
 જે મરવે રતન આપ્યાંજે, અગ્ની તમારી ધાક આરા ૦ ૪૭
 જે જે રતનગણી પૃથ્વીમાં, ત્રણ લોકમાં હોયરે,
 તે તે સર્વે તમારે આરણે, જોભેજે સક કાય. આરા ૦ ૪૮
 ઈંદ્રતણો અંરાવત લાથી, પારી જાતનું વૃક્ષરે,
 હાથે શ્રવ ધોડાની શૈભા, દેખેજે સહુ અક્ષ આરા ૦ ૪૯
 હનુમાન ઉભુ તમ આગળ, પદનીધિનું કહેવાયરે,
 સમુદ્રે અપી કમળની માળા, ક્યારે ન કરમાય. આરા ૦ ૫૦
 શુવર્ણ કરતું જવજે કહીએ, વરણે તમને આપ્યુ રે,
 જે જે વસ્તુ ગ્રેષ્ઠ કહેવાય, તે તે લાવીને આપ્યુ. આરા ૦ ૫૧
 વરણ પાલ વરણે આપ્યુ, અગ્નિએ આપ્યાં વસ્ત્રરે,
 એ પ્રમાણુ જેને સરવે, વસ્તુ આપી સમસ્ત. આરા ૦ ૫૨
 મિશુભ તમારો સાધ અગિયો, સરવ રતનની જોડરે,
 તે અગ્નિ રતનમાં રૂડી, જોતાંપહોયે કોડ. આરા ૦ ૫૩
 એ પ્રમાણુ શુભસાબળા, ચંદ્ર મુંડની વાતરે,

કામતુર થયોને રાખ, દુષ્ટ અસુરની જાત, આરા ૦ ૫૪
 સુગ્રીવનામે દૂતને તેડી, બોલ્યો ત્યાં મુખવાણીરે,
 તે નારીને જઈ સંભળાવો, આપોને મને આણી. આરા ૦ ૫૫
 તેની આગના લેઈને ચાલ્યો, દિમાચળમાં જાયરે,
 સનમુખ આવી આગળ જોમો, દેવીછે અબાય. આરા ૦ ૫૬
 સાંભળ દેવી વાત હમારી, સાચી કહ્યું વાણુરે,
 ત્રણ કોકનુ રાજ્ય ભોગવે, શુભની શુભનુ જશુ. આરા ૦ ૫૭
 તેનો હુ આકર્યુ દેવી, મોકલવાછ તુજપાસરે,
 નાહા દેવતા રાજમળીને, થઈગયા નિરાશ. આરા ૦ ૫૮
 ત્રણ કોકમા રાજ્યમારે, દેવતા મારે વશ્યરે,
 હોમ જગનમા ત્યાં જામારો, કોઈના કોઈ ખસ્ય આરા ૦ ૫૯
 રાગે મનુ ન રાગે મન, તે કામ મારી રાજરે,
 તે સરવે અનુરૂપે, મળ્યાછે સમસ્ત. આરા ૦ ૬૦
 હાથી રત્ન અમ્રા કહીએ, ઈંદ્રવજ્રો કહેવાયરે,
 ઈંદ્રવજ્રેથી નીચેના નાચુ કોઈ નવથાય આરા ૦ ૬૧
 ઊચ્ચપ્રવ ગેરે કહીએ, ઈંદ્રવજ્રો આપ્યોરે,
 અનેક વરતુલો મળતાની, અસુરજગતમા આપો. આરા ૦ ૬૨
 ચાંદ રતનનિ રાનામોટી, ઘેર અમારે થાયરે,
 જો નારીતું આવેતો ત્યાં, આનંદ અદકો થાય આરા ૦ ૬૩
 શુભને વરીને સુખ ભોગવો, નીશુભ બળીઓ ભાધરે,
 મોટી પદવી તમે પામશો, સ્વર્ગથકી સવાઈ. આરા ૦ ૬૪
 એવું વિચારી ચાલો સાથે, શુભની શુભને ઘેરરે,
 કશી વાતનું દુઃખનથી ત્યાં, થાશે રડીપેર, આરા ૦ ૬૫
 એ પ્રમાણે વાત સાંભળી, હશિયાં માતામનરે,
 ગંભીરતા રાખીને માતા, બોલ્યાં મધુર વચન. આરા ૦ ૬૬
 તમે કશું તે સરવે સાચું, ખોટું નથી લગારે,
 ત્રણલોકમાં રાજ્યછે શુભનું, મહામોટો અધિકાર. આરા ૦ ૬૭
 નીશુભ તેના સરખો બળીઓ, ચાંદરત્નછે ઘેરરે,
 મારે પ્રતિજ્ઞા એકકરીછે, સાંભળ તેની પેર. આરા ૦ ૬૮

મારા ભોમ કેમ બુરો પાડું, પેટેયુ નીચું છે પાવું,
 બાળપણમાં અકબ મુગી, પાણી મુડમુડે નું આરાં ૬૬
 જેકામ મુળા સાચ સડને, મને મારો જીમરે,
 મારાથી જાતને લોડમા, બળીઓ કોથે વળારે આરાં ૭૦
 તેમજુ બાંધાર મીખને, ને ભીનાયે રલીમુડે,
 મારામળ પુરીમરે તારે, બીજામાં નવ કનેડું. આરાં ૭૧
 કોપ્રમાંજુ શુભની શુભની, વઢા કોમે તારે,
 તેનામાં પ્રાપ્ત મરેનો, કરમે મુડમુડ સાત આરાં ૭૨
 દુન કહેજે શુ આમું બોને, મને કનેડે ન દુનારે,
 બળ તોડમાં કોડ મળી કોડ, શુ મળા આગળ ના પારે ૭૩
 દવના સરવે નાથી મળાડે, દવસ કોડ નાથી વ્યાગારે
 શુભની શુભના બળીઆ મોળા, નાના નાના આરાં ૭૪
 દવસ વઢાન કહુડું શુભના, આમું બળી પડાકે,
 દાથ જાવીને લેધ વળા, આવળા તું છે ભાળા આરાં ૭૫
 એવું સાબળીને જે ભી બોળા, સામાટે કરે વારે,
 વઢા લંબળાવો શુ મળી શુભને, આમું અહી નીરધાર. આરાં ૭૬
 મારી પ્રતિજ્ઞા પુગી થયા વિના, નહીં આમું કું વ્યાગારે,
 શુભના આગળ કહજી સરવે, કરમે મળુ કહજી. આરાં ૭૭
 ફોતે આવી શુભના આગળ, કહી ને સરવે વાતરે,
 આકુળ વ્યાકુળ થયેલ્યાં રાજા, માંડમે મહા ઉત્તમાન આરાં ૭૮
 હું શુભલોભન તું સાબળા, મેન્વા સરવે લેધનેરે,
 ને વ્યાગળા નારીને લાંબા, બીજ વળીરી દેધના. આરાં ૭૯
 એમ કરતાં વેત ન આપેતો, જાણી લાવળે દેશરે,
 તેની સાથે યુદ્ધ નવ કરજો, અગળા બાળે મેશ. આરાં ૮૦
 રક્ષણ કરેલ્યા જે કોઈ નેનું, માંધવે કહેવરે,
 સિદ્ધ આદીને તમને રોડે, મારજો સહ તવબેશ. આરાં ૮૧
 સાદ્દજાર બોલને લેધને, આમું શુભ લેધનેરે,
 સજ થઇને લેધ આણી, જેવો જેમ પવન આરાં ૮૨
 દેવીએ હીમાચળ ઉપર, હીડું લેધ આમું,

સિદ્ધા ઉપર વાદનકીને, ખેડયાં મુખ ઉચ્ચાર આરાં ૮૩
 શુભમની શું બે સેન્યા મોકલી, મુન્ને જાણી લેવારે,
 કેશ જાલીને મુખને લેશે, હાથ થશે હરે કેમ. આરાં ૮૪
 દેવી કહે આદત્યે મોકલી, જળાવત સન્ય અપારત,
 ગાત્રી પામ કાંઈ દયાનથી, હવે શું હરે નિરાશર આરાં ૮૫
 એવું કહેતા અનુર આન્યા, હુમ લોચન માનરે,
 કેશ જાલીને ખેડી નહિ, ખેડી મનાયાં આરાં ૮૬
 હુકાર શબ્દ ગા દેલીએ, ભામ થયાં તત્કાળે,
 કોઈ કું સન્યા માનરેનાર, જળાવત અલુ કિહવા આરાં ૮૭
 તિ.જળ નામ વરસાદ સારને, દલી ડીંગ, દેલરે,
 દલીયા ન આપત કાળા, અમ-થયા મહામત. આરાં ૮૮
 નિમ નિમરા દલી નામી મેળના દોષી દામરે,
 આગર રાકાની નામ ત એમ અપાત પત્તી કામ, આરાં ૮૯
 તા.ના નામ વચકર ગાને, જમ અપાત નામે,
 જોડ એના જળાવત પાતો, જેના પાવનાં તવ આરાં ૯૦
 નામ પ્રદારે અમ નિશન, કહનાં હેત્યા જામરે,
 કોઈ હાથ વિના કોઈ પગ વિના, એમ કોયો સન્યા સંગ.
 આરાં ૯૧
 માથાં કાંઈ રખીયે પીએ, કંટયા નામ દૂરે
 કાંઈ અડાં કેમ પૂજા માર્યા, સેન્યા કહે અપાત આરાં ૯૨
 એક કાંઈ ના સરને માયુ, કામ અમુ તા.અ સીએ
 શું નામી મુખના આનન જાલન, કયા ત્યા પાકાર, આરાં ૯૩
 હુત્ર જોચનને બાગી નાખ્યો, બાસ અંધો તત્કાળે,
 સેન્યા સમુદ્ધાં સિદ્ધે માર્યું, ખોટા ચપકો દાત. આરાં ૯૪
 એવી વાતત્યાં શું લો લાંબગી, કોઈ અડાં અપારે,
 સિદ્ધે માર્યું, સેન્યા જો પરને, ચિકમારો અવતાર. આરાં ૯૫
 અમલી ઉપર નામે કુડે, માંડ્યો ખડા ઉતપાતરે,
 એ દુષ્ટને શિક્ષેલાવે, બીજી ન કરશે વાત. આરાં ૯૬
 હેત્યાં મુડતમેલો બાગ્યા, સાંભળો મારી વાતરે,

તમે ગયાતા ત્યાં તમે જાઓ, લાવો અસ્ત્રિની જાત, આરાં ૯૭
 સેન્યા બહુ તમે સાથે લેધને, હિંમાચળમાં જાવો, ૯૮
 કેશ જાલીને અબળા નારી, શિઘ્રે તેને લાવો. આરાં ૯૯
 તેની પાસે જોકોઈ હાથ, તેને મારી દેજો, ૧૦૦
 સિંહને મારી કાઢું એકમાં, અસ્ત્રિ લાવી દેજો. આરાં ૧૦૧
 સેન્યા કોઈ તેની પાસે હાથનો, બુધ કરીને મારજો, ૧૦૨
 કેશ જાલીને ખેંચી લાવજો, અસ્ત્રિને ઉગારજો. આરાં ૧૦૩
 આરાં લેધને ત્યાંથી ચાલ્યા, ચંડ મુઠ ખેલાઈ, ૧૦૪
 ચતુરંગ સેન્યા સાથે લીધી, મારગ જાય પળાઈ આરાં ૧૦૫
 દૂરથી દેવીએ દીડી, આવતી સેન્યા ભારી, ૧૦૬
 મનમાં હસવા કાઢ્યા માતા, મુજને લેશે મારી આરાં ૧૦૭
 સિંહના ઉપર વાહન કર્યું, પારવતીએ પાગર, ૧૦૮
 ઉઘમ કર્યો છે લડવા કેશ, કરવા દેવનો નાશ, આરાં ૧૦૯
 અંખીકાએ કોપકયા ત્યાં, મુખ આપ િતાર, ૧૧૦
 નેત્ર બકુડી વાંકી કરી છે, જેમ અમિતી જાત આરાં ૧૧૧
 કાલીકા વિકાળ થઈ છે, મુખ મોઢું વિસ્તાર, ૧૧૨
 નિશ્ચય હાંત બચંકર મોટા, દેવને મારવા માગ. આરાં ૧૧૩
 ચિત્ર વિચિત્ર અંગ કર્યું છે, નરમાલાનો હાર, ૧૧૪
 ગજચરમાં મર અંગે પહેલું, સુકો દેહ નીત્ય. આરાં ૧૧૫
 મહા બચંકર દેહ કર્યો છે, જીવ્યા લાંબી વળાઈ, ૧૧૬
 રાત્રી નેત્ર મહા મમ થઈને, અસુર ઉપર દડક આરાં ૧૧૭
 વેગકરીને ચાલ્યાં સેનમાં, કાળિકા વિકાળ, ૧૧૮
 અસુર જાલી મુખમાં ચાવે, ચોદેશ દેતા કાળ. આરાં ૧૧૯
 રથ સહીત ઘોડાને સારથી, મુખમાં ચાવી વચર, ૧૨૦
 કંઈ જોઈ મહા મોટા બળીયા, સરો ને તા જાય. આરાં ૧૨૧
 કોઈ હાથ વિના કોઈ પગ વિના, એમ કરી બહુ સંકાર, ૧૨૨
 કાઢું એકમાં સરવે મારું, કાળિય નિરમાર. આરાં ૧૨૩
 અસુર ત્યાં બહુ કાલ નાખે, દેવી ઉપર મારે, ૧૨૪

અનેક બાણ વરસાવે જોદા, જેમ અપાડો મેઘ. આરાં ૧૧૧
 જેમ સૂરજ વાઙમાં ઢાંકયો, તેમ દેવી જીપર બાણરે,
 રંગવે નિષકળ સ્ત્રી દેવીએ, અસુર તમાં નીરવાણ. આરાં ૧૧૨
 સિંહચક્રી કાળીકા દોડ્યાં, આંખ્યાં ચંડની પાસરે,
 કેશ જાલીને મુસ્તક કાપ્યું સેન્યમાં પડીઓ ત્રાસ. આરાં ૧૧૩
 મુડ દેખીને નાજે બાજે, દેવી પુઠે જાયરે,
 ચડતું મુસ્તક કાપ્યું દેખી, મુડ ધણો અઢગાય. આરાં ૧૧૪
 ખડગ મારીને મુસ્તક કાપ્યું, મુડ તણું તત્કાળરે,
 અસુર સરવે એદેશ નાકા, દેખી તેના હવાસ. આરાં ૧૧૫
 ચંડ મુડનાં મુસ્તક જાલી, અબા પાસે આંખોરે,
 હસ્તે હસ્તે બોલ્યા વાણી અસુરને અમે તાંબ્યાં. આરાં ૧૧૬
 ચડ મુડને માર્યા દેવી. દૈત્ય પશુની જાતરે,
 જુદજાતના શુભની શુભને, કરીશુ તેની ઘાત. આરાં ૧૧૭
 ચંડ મુડને માર્યા દેખા, અબા બોલ્યાં વાણીરે,
 બિળિયા દૈત્યને તાશ પગાર્યા, દુષ્ટ અસુરને જાણી આરાં ૧૧૮
 જે માટે તમે ચડ નાંખે, માર્યા આણે હામરે,
 તે માટે તમને સહુકહેવા ચામુંડા તાર નામ આરાં ૧૧૯
 શુભની શુભને ખળ - અધનિ, ચંડ મુડને માર્યારે,
 સેન્યનો સધળું ક્ષુદ્ર નાન્યુડે જોદા જુદમાં હાર્યા. આરાં ૧૨૦
 તેણે સમેત્યાં શુભની શુભને, ક્રોધ ચડયો પરચડરે
 ઉચ્ચમ કર્યા ત્યાંલડાકર, તેડ્યા અસુર નવખંડ. આરાં ૧૨૧
 છાશી અયુતમહા ગોળજોદા, મહા બળિયો મહાવીરરે,
 ચોરાશી કંપુને તેડી રાખ્યા પાસે ધીર. આરાં ૧૨૨
 કાટી અસુરને સાંચે લીધા, જુદમાં થાઓ તૈયારરે,
 મારી સાથે સર્વે નાચો, ક્ષણ ન કરશે વાર. આરાં ૧૨૩
 સર્વે સેન્યા સેન્યને ચાલ્યો, શુભ અસુર બળવંતરે,
 મહાબળકર સેન્યા મળ્યું છે, ગણતાં ન આવે અંત. આરાં ૧૨૪
 હિમાચળ ઉપર દેવીએ, આવતાં દોડુ દુરરે,
 બળવંત સેન્યા ખીડા મણીએ, જેમ સાગર ભરપૂર. આરાં ૧૨૫

પનુવ્ય તેણે ઇંકારે. સાજે, મુશ્કેલીને આકાશરે,
 કાલ ના બેવડર કરો, અહર પામે ત્રાંમ. આરાં ૧૩૬
 મનુવ્ય થકાને તાલ નાકી, કાલિયાઓ માજેરે,
 કાળીકાએ નાક કર્યાં આ, અસર હજુના કાલે આરાં ૧૩૭
 અપા દેડી સંદને કાળી, વળા રાશથી ભરી નારે,
 દશાણું દેલને મારી ના પીએ, લટવાત તન પીંચ્યાં આરાં ૧૩૮
 તે દસમે આકાશમારે, દેવતા જેવા આન્યારે,
 જે જેનું વેમાનને પાતન, પાત પોતાન. વાળા આરાં ૧૩૯
 અત્મા વિજીને નાકીર, કાલિ પાતન સમરે,
 હદ અમર સા જેવા આવા, બુદ્ધ તા પાત ૧ આરાં ૧૪૦
 સવરેવના શરીરથી નીકળી, સવર શક્તિ આનરે,
 પાત પોતાના વાલને બેચી, દેવતા મરણી કાલે આરાં ૧૪૧
 હસતાં વિમાને ગેણ, માળા કમ કાલે દાખરે,
 અત્મા તણી ધનસાળી કરીએ, શોભે ના પાત આરાં ૧૪૨
 જામ કાર વાલન કરીને માલેશ્વરી તા આ નારે. •
 પનુવ્ય કમક લાયક થઈએ, સર્વ આ વપ મ તા પા. આં ૧૪૩
 કાં કાલિગિની જે કાલિ, કૈમારી કહેવારે,
 નારના કાર વાલન કરીને, બુદ્ધમાં લડવા જાય આરાં ૧૪૪
 વિજીતણી વેળાની શક્તી, ગડક તણું વાલનરે,
 શાળા ચક્ર મરને મહા, પીતાખર પાતન. આરાં ૧૪૫
 ગાંડાલન હંદાણી કરીએ, નેત્ર હજાર જેવાં,
 વળા દાશમા મુગર માથે, હંદના સરખી હોય. આરાં ૧૪૬
 વારાલ તણી ત્યાં શક્તિ આન્યાં. નારસિંહ છે વેડરે,
 બુદ્ધ કન્યાને આવી સવે, સાચી આગળ દોડે આરાં ૧૪૭
 એ પ્રમાણે કાળી એક શક્તિ, બુદ્ધ કરવાને આન્યારે,
 અનિકાને કાલીકાને, સવેને મત બાળ્યાં. આરાં ૧૪૮
 દેવિએ ત્યાં દુત મોકલી, શુભની શુભને કહાવ્યું,
 દુષ્ટ દેવ એકે અભિમાવી, આગળથી ચેતાવ્યું. આરાં ૧૪૯
 દુષ્ટ જાળને શુભને કહેએ, સાર્વજન્ય મારી વાલરે,

દેવીએ કાઠાવ્યું છે તમને, ન કરજો ઉત્પાન. આરાં ૧૪૦

ધન તારું હદાસન આપે, તબુ મોકલુ રાઠરે,
દેવતાના જે ભાગ જગનાના, સવ અપો આજ આરાં ૧૪૧

દેવતાના અધીકાર રૂપીને, તમે જાઓ પતાગરે,
જે જીવતાની ઇચ્છા હોયના, સગજીલ્યો તપાસ આરાં ૧૪૨

અપાળ નામે જાળકરીના, મુદ્દ કરવાતુ દરશોરે,
દેવી પાંડુધિર દેલતુ, તાપુપુટે તમે મન્દા. આરાં ૧૪૩

એતુ ટીંગે પાકો આલ્યો, સિંહન કહવાયરે,
સુભગાનુ નમે રીમ ગરી ડોષ કરી અકળાપ આરાં ૧૪૪

કોઈ બરજન મેન્ના સરે, હડગા ચત તપારે,
પાતુ અપાળને ભાસા કરસી, તોમરો તપાર આરાં ૧૪૫

ભાગુ પરમારેલી જરે, સદા અદભાસા હાવરે,
દેતા અત્યાં ચક મુકીને, કાપાંછે નીરવાર આરાં ૧૪૬

માનાસાની મુખ મદાયુ, ઘણુ બચક હોયરે,
જા પદારે પૂની મુને, દેવ વગાને મો. આરાં ૧૪૭

સુરજ કાના થયો આકામે, તાપુ વાય કહોરે,
તારા ખરેને ધરતીમુટે, અંત થાય નહોર. આરાં ૧૪૮

હસ દિશાઓ કગવા લાગી, સમુદ્રે લોપી કરરે,
પગ પ્રહારે રજા બહુ જડે, જગે વચો અધકાર આરાં ૧૪૯

તોમર ફરસી ભાસા અગડે, ખડગ તણા અમકારરે,
પરીમ પટ્ટીને બુશડી, નામે આયુષની ધારા. આરાં ૧૫૦

અહાળગિવાએ દેલતુ પ્રાકમ, લેછે કાલુમાં તાણી આરાં ૧૫૧

હદાણી જે વજ પ્રહારે, કરે, દેલતે ઘાતરે,
આહેજરી ત્રીશુપથી મારે, કરેલા પૃથ્વી પાળ આરાં ૧૫૨

લેશની લા ચક મુકીને, કંઈનાં હેદ શીશરે,
નામે પ્રહારે નારસિંહી, અમુક પાટે ચીસ આરાં ૧૫૩

સોડા કાલ મારે તાસડી, પૃથ્વીમાં અકચુરરે,
બાહુબાહુ કરતી ચાલી જોગણી, રૂપીર પીએ બરપૂર આરાં ૧૫૪

સિંહ નાદ કરેછે ભયંકર, અસુર ઉપર ઘુટેરે,
 અસુર નાસાનાશ કરેછે, અન્યોઅન્ય શિર ફટે. આરાં ૧૪
 ધણું ભયંકર જૂધમાંડાય, થાયછે ઉલકાપાતરે,
 ધનુષ ટંકારે પૃથ્વી ગાળે, કરે શસ્ત્રની ધાત. આરાં ૧૫
 એકેદૈત્ય તે જૂધમાં આગ્યો, રક્તખીજાં નામરે,
 પ્રાકમ તેનું મહામોહુ છે. લડવા આવ્યોતે ઠામ. આરાં ૧૫
 રક્તખીજના દેહ થકી રે, રૂધિર પડે જાડ દુરરે,
 નેટલા છાંટા પડે પૃથ્વીમા, તેટલા થાય અસુર. આરાં ૧૫
 તેજડવાને આગળે આગળ, ઇંદ્રાણીના સામેરે,
 વજ્ર થકી ઇંદ્રાણી મારે, દૈત્ય તણે સત્રામે. આરાં ૧૫
 નેટલા છાંટા પડ્યા પૃથ્વીમા, તેટલા થયા અસુરરે,
 તેના સરખુ પ્રાકમ ખળિયા, તેના સરખુ નુર. આરાં ૧૬
 જોમ જોમ મારે રક્તખીજને, રૂધીર પડે બહુ છેકરે,
 તેમતેમ થાય અસુર મહાખળિયા, હઠારો હજાર અનેક
 આરાસુરં ૧૬

ઇંદ્રાણી વજ્રથી મારે, વૈશ્વવી ચક્રથી મારેરે,
 જો જોના આયુદ્ધ હતાં તે, નાખ્યાં તેણી વારે. આરાં ૧૬
 ગદા ત્રિશુળને ચક્ર થકી ત્યાં, રક્તખીજને મારેરે,
 રૂધિર પડે પૃથ્વીના ઉપર, થયા અસુર વિસ્તારે આરાં ૧૬
 આખાજતમા વ્યાપી રહ્યા ત્યાં, રક્તખીજ મહાવીરરે,
 ત્રણ લોકભયંકર પામે, નવ રહે કોઈને ધીર. આરાં ૧૬
 દેવીઓના કોપ થકી ત્યાં, રક્તખીજ બહુ વધી મારે,
 દેવતા સરવે ભય પામ્યાછે, શુંકરશે દેવી બધીઓ આરાં ૧૬
 તેણે સમે ચડિકા બોલ્યાં, હે કાળી આસુરજી,
 મુખ તમારું કરો મહામોહુ, અસુર થયા નવખડ. આરાં ૧૬
 મારા શસ્ત્રથી મારે દૈત્યને, રક્તખીજ અસુરરે,
 રૂધિર પડ્યું મુખમાં ભેજે, કાણમાં કરે ચક્રપુર. આરાં ૧૬
 રૂધિર પીએ બહુ કરજો, રક્તખીજનું ત્રણે
 એ પ્રમાણે નાશ પામશે, કાણમાં પામશે મળ. આરાં ૧૬

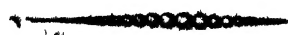
એવું સાંભળી કાળીકાએ, બુખ મોટું વિસ્તાર્યુંરે,
 લીધી જીભને દાત મહાનોડા. દેવને ખાત્રાસાર આરાં ૧૬૯
 દેવા ત્રિશુળથી ઘાત કરેને, વજ્ર થકી ઇંદ્રાણીરે,
 રૂધિર પડેને મુખમાં વેછે, જેવું અમૃત પાણી આરાં ૧૭૦
 મારતા પડેવું હાથે જાલી, મુખમાં નાખી ચાંચરે
 આખા આખા ખાવા લાગી, રક્તખીજ જે કડાવે આરાં ૧૭૧
 પાચપચાસને હાથમાં જાલી, મુખથી મારે હાકારે,
 સડુંને સાંચે મુખમાં નાખે, જેવો ચણાનો કાકો. આરાં ૧૭૨
 વજ્ર પ્રહારે રૂધિર નીકળે, ચામડા તે પીચરે,
 કાળીકા તો મુખથી ચાંચે, અસુર સઘળા ખીહું આરાં ૧૭૩
 એ પ્રણે કપો કાળીએ, રક્ત પીજનો નાશરે,
 હણ એકમા સર્વે માર્યા, પડિયો દેવને ત્રામ આરાં ૧૭૪
 રક્તખીજ પિતા કરી પૃથ્વી, દેવતા દરખ પામ્યારે,
 વખાણ કરે ત્યાગજીવનનાં મનવન દેવી શામા આરાં ૧૭૫
 અનેક દેવ્ય તો જીવનમાં માર્યા, કષ્ટ એક જ્યા અણપરે,
 રક્તખીજ નીકળે દેવી, નીચું બને ચડિયો કોય આરાં ૧૭૬
 શુંભનીશુંભ ત્યાં જેવા લાગ્યા મેંન્ય તન રચું કાયરે,
 માલ રોશ ભરખે. દેવ્યને, હને માલ બળ જોય આરાં ૧૭૭
 સેન્યા પતિ જે નિશુભ કહિયે, મહા બળિયા પડ્યુંંડરે,
 પ્રાક્રમ મારે જેતુ દેવી, મારી કરું મતખંડ આરાં ૧૭૮
 આગળ પાછળ જેવા લેઈને, શુંભનીશુંભ એ આવ્ય રે
 ચડીકને માત્ર હમણાં, ન દેઉં પાછી જવા આરાં ૧૭૯
 શુંભનીશુંભ એ દેવી સાચે, જૂઠું કરે અપારરે,
 ખાણુવરસાવે મેંધની પેટે, શસ્ત્ર લગ્નશે હજાર આરાં ૧૮૦
 ચંદ્રીકાએ બાણ આવતાં, છેલ્લા છે તતકળરે,
 શસ્ત્ર નિશકળ કયા દેવીએ, દેવ્યને ચડિઓ કાળ. આરાં ૧૮૧
 અર્ધ ખડગ છે નીશુભ પાસે, અડધા કહેવાયરે,
 સિંહના ખૂસ્તક હાંપર મારે, ખડગ તણો કરી ધાય આરાં ૧૮૨
 ખડગ ચરમાળર દેવીએ છેનાં આવતાં તેણી વારરે,

દેવે ખડગ છેદ્યું દેખીને, કરનો હાહાકાર. આરાં ૧૮૩
 શક્તિ મૂકી દેવી ઉપર, દેવે ત્યાં નિગ્ધારે,
 નેપાંગુ ચઢ થકી ત્યાં કાપી, મુક્યું ત્રીશુળ તેણીવાર. આરાં ૧૮૪
 દેવીએ ત્રિશુળને ભાગ્યું, મૂકી થકી ચક્રચુરર,
 દેવે મારી ગદા દેવીને, ક્રોધ કરી ભરપુર. આરાં ૧૮૫
 દેવીએ ત્રિશુળથી કાપી, ભસ્મ કરી ત્રતકાળરે,
 દેવે હરશી નાખી મારવા, દેવીનો કર કાળ. આરાં ૧૮૬
 અનેક પ્રકારનાં શસ્ત્ર નાખે, દેવી ઉપર દેવરે,
 સર્વ કાપી નાખ્યાં દેવીએ, અમ્મર થયા ભયભિત. આરાં ૧૮૭
 દેવીએ એક ખાણુજ માર્યું, નીશુભ પડ્યો તેણીવારરે,
 મુરછા ખાઈને પડ્યો પૃથ્વીમા, શુભ થયો તૈયાર આરાં ૧૮૮
 ભાઈ પડ્યો મુરછાએ દેખી, ક્રોધ કર્યો બહુ લાગારે,
 તેની પાસે ધણા છે શસ્ત્ર, આપ્યો સગ્રામ કરવા આરાં ૧૮૯
 મોટા રથ મહામોટા આયુધ, મહાળાળિયો રણધિરરે,
 આઠ ભુવન છે શુભ દેવને, આકાશ ઉડે વીર. આરાં ૧૯૦
 આવનો દેખ્યો દેવીએ તેને, શંખ તણો કર્યો નાદરે,
 ધનુષ્યખાણુને સિંહ ધંડના, બહુ થયાત્યાં નાદ. આરાં ૧૯૧
 દસદિશાઓ પુરાઈ નાદથી, દેવના નાસે તેજરે,
 મહાભય કર લાગે દેવને, દેવીને મન સેજ. આરાં ૧૯૨
 કાલીકા આકાશને પૃથ્વી, પગથી કરે પ્રહારરે,
 ખડખડ હાશ કરે શિવદુતિ, શુભને ક્રોધ અપાર આરાં ૧૯૩
 દુષ્ટ આત્મા ઉભી રહેને, દેવતા દેખતે માફરે,
 શુભ કંઈ છે આવેળાએ, તુળને નહિ ઉગાર. આરાં ૧૯૪
 અગ્નિ સરખી જવાળા જેમાં, દેવે મુકી શકિતરે,
 જવાળા આવી બાણે તરતજ, દેવી નથી ત્યાં ડગતી. આરાં ૧૯૫
 નિષ્ફળ કરી શકિતની જવાળા, શસ્ત્ર ધણાં વરસાવેરે,
 સિંહ નાદથી શુભ નાસતો, દેવી સનમુખ આવે. આરાં ૧૯૬
 હજારો હજાર દેવીએ હંધા શુભ તણા બાણરે,
 ચીકાએ ત્રિશુળ માર્યું, પડ્યો પૃથ્વીમાં બાણ. આરાં ૧૯૭

મહા મુરખએ શુભ પડ્યોછે, નિશુભ પાછો ચેત્યો રે,
 દેવી સહ્યે લડવા લાગ્યો, મારો મારો એમ કહુંતો. આરાં ૧૯૮
 શસ્ત્ર નામે દેવી ઉપર, સિંહને વળી ત્યા મારેરે,
 સામાસામી ચક્ર નાખેને, દેવી કાગે તે વારે. આરાં ૧૯૯
 ખડગ તણા ત્યાં થાય ચળકારા, મહા ત્રિશુળને ફરશીરે,
 મહા ભય કર જૂધ કરે ત્યા, આયુધધાર રહી વરશી આરાં ૨૦૦
 દેવીએ નિશુભના ઉપર, ત્રિશુળ માર્યું છાપુંરે,
 મહાબળિએ નિશુભ હતો તેનું, ક્ષણમાં મુસ્તક ડાપ્યું આરાં ૨૦૧
 નિશુભ મરાયો દેખીને ત્યા, દૈત્યો નાખા નાસરે,
 દેવતા સર્વ દરખ પામ્યા, દૈત્ય થયા નિરાશ, આરાં ૨૦૨
 મિંહ ચડ્યો નિશુભના ઉપર, રૂધિર તેનું પીવારે,
 અનેક અસુરને મારે કાળી, શુભ લાગ્યોછે ખીવા. આરાં ૨૦૩
 શિવ દતિ કૌમારી દેવી, વારાહી બ્રહ્માણીરે,
 પોતપોતાના શસ્ત્રથી મારે, મહેશ્વરી ઈંદ્રાણી. આરાં ૨૦૪
 અગ્ર અસુર એમ માર્યા સર્વે, કષ્ટ એક નાહા દુરરે,
 લાથી ઘોડાને રથ બહુ વાહન, મારી કર્યા ચક્રચુર. આરાં ૨૦૫
 નિશુભ હણ્યો દેખ્યો ત્યાં શુભે, પ્રાણ સરીખો ભાઈરે,
 મહાક્રોધ કરીને બોલ્યો, જુધ કર સવાઈ' આરાં ૨૦૬
 હું અખળા દુષ્ટ તું દેવી, સાબળ મારી વાતરે,
 સરવે દેવીઓ સાથે લેઈને, કરીએ સેન્યની ઘાત. આરાં ૨૦૭
 લવડાં માઈ પુજને દેવી, પાછી નવ ટ્રેડ જવારે,
 પ્રાકમ માઈ મહામોહું છે, ત્રણ લોક મેં તાળ્યા. આરાં ૨૦૮
 એવું કહીને લડવા લાગ્યો, બાણ ધણાં વરસાવેરે,
 દેવી દૈત્યને જૂધ મંગાવું, મહા ભયંકર કહાવે. આરાં ૨૦૯
 દેવતા સર્વે જોવા લાગ્યા, મહાદારણુ રણ હોયરે,
 દીવ્ય શસ્ત્ર દૈત્ય મારેછે, દેવ વિમાને જોય. આરાં ૨૧૦
 અંબિકાએ શસ્ત્ર આવતાં, ભાગી કર્યા ચક્રચુરરે,
 શુભે શસ્ત્ર ભાગ્યાં દેખી, ક્રોધ કર્યો ભરપુર, આરાં ૨૧૧
 દૈત્ય બાણ ધણાં વરસાવ્યાં, દેવી નાખ્યાં ઢાંકીરે,

ક્રોધ કરીને વ્રજસ સાશ, દેવી હૃદયોં હાકી, આરાં ૨૧૨
 ઘનુપ બાણ કાપું દેવીએ, શું ન તાણુ ત્રતાળારે,
 એટલે દૈત્યે ગમિ લીધી, જેમા અમિતની જાળ આરાં ૨૧૩
 ચક્ર મુકીને લકિત કાપી, નાખતા પટેલી તરત રે,
 મનચંદ્ર જે ખડગ શું મનુ, મારના લીધું તન. આરાં ૨૧૪
 સો સુરજનું તેજ ખડખમા, લાથમા લીધું મારનારે,
 દેવી સામે દોડી આવ્યો, ઘાય ખડગને કરવા આરાં ૨૧૫
 દેવીએ તે છેદી નાખ્યું, બાગી કર્યું સત ખડરે,
 ચમ બાણ ધનુપ ખડુ છેલ્યાં, ક્રોધ ચડ્યો પગ્યડ આરાં ૨૧૬
 ઘોડા માર્યા સાર્થી મારી, રથ ક્યો ચક્રચરે,
 દૈત્ય હતા પાસે તે માર્યા, એકજો રથો અસુર. આરાં ૨૧૭
 મુદ્દાળ લીધો દૈત્યે લાથમાં, દેવીને હુ માડ રે,
 તે પણ કાપી નાખ્યો મુગદળ, હવે જનશુ તાર આરાં ૨૧૮
 શસ્ત્ર સરવે નાશ પામ્યાછે, પાસે નગ્યું એકજે,
 મુની પ્રદારથી લડવા લાગ્યો, સામાસામી છેક. આરાં ૨૧૯
 દેવીની છાતીમાં માર્યો, મુકી તણે પ્રદારરે,
 એટલે લાત મારી દેવીએ, પડ્યો પૃથ્વી મોજર આરાં ૨૨૦
 પાછો હડી લડવા લાગ્યો, દેવી દૈત્ય એ પામેરે,
 દેવી સાથે લેધને હૃદયો, લડવા લાગ્યો આકાશે આરાં ૨૨૧
 દેવી દૈત્ય તણે સંગ્રામે, મહાભય કર બાસેરે.
 ઘણી વાર મુકી જુવ ચાલ્યુ, નીરાધાર આકાશે. આરાં ૨૨૩
 દેવતા સરવે વિરમ પામ્યા, શું થામે આવેળારે,
 આકાશ માગે જુવ કરેછે, દેવી દૈત્ય એ ભેળાં આરાં ૨૨૩
 દેવી એ ત્યાં હવે બગાવી, પૃથ્વી ઉપર નાખ્યોરે,
 શસ્ત્ર વાગ્યાં ગાત્ર બાગ્યા, દૈત્ય થયોછે ઝાખો. આરાં
 વેગ કરીને પાછો હડ્યો, મુકી પ્રદારે માફરે,
 સામે દોડી લડવા આવ્યો, આવેળા તને માફ. આરાં ૨૨૫
 દેવીએ ત્યાં મન વિચાર્યું, હવે કશું એનો નાશરે,
 ઘણીવાર ઘણ જુવ કરતાં, દેવ પામે છે ત્રાસ. આરાં ૨૨૬

એવું વિચારી ચંડીકાએ, ત્રિશુળ લીધુ હાથરે,
 મહાબળિયોએ દૈત્ય શુંબછે, તણ લોકનો નાથ. આરાં ૨૨૭
 જંગમનું રક્ષણ કરવાને, ત્રિશુળ ઝાલ્યું કહાડીરે,
 શુભની છાતી ઉપરમાર્યું, ક્ષણમા છાતી ફાડી. આરાં ૨૨૮
 અત પામ્યો પડ્યો પૃથ્વીમાં, ત્રિશુળ થકી તતકાળરે,
 દેવતા જયજય કરવા લાગ્યા, ધનધન અંબામાળ. આરાં ૨૨૯
 પૃથ્વી ધ્રુવ તારા ખર્યાને, પર્વત સહિત સમુદ્રરે,
 સર્વ દેવતા દરખે પામ્યા, શુભ હિમાચળકુંડર. આરાં ૨૩૦
 જગત સરવે સુખી થયુંને, આકાશ નિર્ભળ થાયરે,
 મેવ વરસવા લાગ્યા સુદર, વાયુસિતળ વાય. આરાં ૨૩૧
 નદીન્દ્રા માર્ગ વહેવા લાગી, શાન્ત અમિ પરઝળકેરે,
 દર્યાન્દ્રાઓ નિર્મળ શાભે, સુરજ થયો ઉજવળ આરાં ૨૩૨
 દેવતા સર્વે આનંદ પામ્યા, ગાધર્વે કર્યું ગ્યાનરે,
 અપભરાઓ નાચવા લાગી, હરખ ભરીને તાન. આરાં ૨૩૩
 પુણ્ય વૃદ્ધી આકાશથી થાએ, જંગલે શબ્દ બોલાયરે,
 અંબાચડી કાલી સરવે, ધનધન તુ મંમાય. આરાં ૨૩૪
 ત્રોળુ ચરિત્ર જે શુભનીશુભને, કયો દેવિએ નાશરે,
 ગાય શિખેને સાભળે, તેની અબા પુરે આશ. આરાં ૨૩૫
 નાગર નાતળે બ્રહ્મણ કુળમાં, લવણપુરીમા વાસરે.
 પા . મ રજોડી કહેછે, શિવશક્તિનો દાસ. આરાં ૨૩૬

તે લાગીનારી ગર્ભર ચાર ડબ્બા વાપરવાથી કાયદો માલુમ
નથી પડે એવી ખાતરી કરી આપનારને લાંબેલો પેસા

પાછા આપવામાં આવશે

(કાશી વાશી પંડીતજી બાળશુકંદળની)

ચમત્કાર મંજરી.

(તદ્દન વનસ્પતિની)

આ દવા અત્યુત્તમ ધાતુ પૌષ્ટીક છે. વિદ્યમાં વધારો
કરી પ્રજા નિરોગી અને લાંબા આયુષ વાળી નીવડે છે.
શરીર રહુપ્તપુષ્ટ બનાવે છે આયુષને વધારે છે અને
ખરેખર કૌવત આપનાર છે.

શરીર તવાઈ ગયું હોય શરીરના કોઈ પણ ભાગમાંથી
ધાતુ જતી હોય, પ્રમેહથી શરીર નીર્બળ થઈ ગયું હોય,
નબળાઈથી મગજ ખાલી પડી ગયું હોય, સ્ત્રીઓ તેમ પુ
રૂષનાં વિચ્છિન્ન નીર્બળ થઈ ગયાં હોય પેસાળમાંથી ધાતુ જ
તી હોય, વારંવાર પેસાળ થતો હોય, નબળાઈથી આંખ
અને માથામાં દુખાવો થતો હોય, સ્ત્રીઓને વારંવાર ગ
ર્ભપાત થતો હોય, સંતતી સુખની પ્રાપ્તિથી ન હોય
શરીરમાં નબળાઈથી જીર્ણિજ્વર રહેતો હોય, એ
શરવેને દૂર કરવામાં ખરેખરો આદવામાં ચમત્કાર છે, અને
શરીરનું ખામાને મજબૂત કરે છે દરેક રૂતુમાં તેનો ઉપયોગ
થઈ શકે છે ખાવામાં મીઠી તેમ જ રૂચી કારક છે નાનાં
બાળક તેમ મોટાં માણસ હાંશથી ખાઈ શકે છે આ
દવામાં કોઈ પણ જાતની પરહેજ પાળવાની નથી, પણ
ખટાઈ ઓછી ખાવાથી તેનો ફાયદો તાત્કાળીક બતાવે છે.

આ “ચમત્કાર મંજરી”ના એક ડબ્બામાં શેર
૧૦ ની કીમત રૂ ૦-૧૨-૦૨૫૫માં આવી છે ઘણા વ
ખને, ઘણા ખરચે અને ઘણી મહેનતે આ દવા તૈયાર
થયેલી છે તેનો ઉપયોગ કેવી રીતે કરવો તે ડબ્બાની સા
થે આપેલો છે બહાર ગામ વાળા ને વેદ્યુ પેંચલથી મો
ઠલવામાં આવશે.

મગનલાલ પુરૂષોત્તમ

કપડવાંજ મિત્રમંડળ મુદ્રાલયના મેનેજર

